

introit: „*Hle, posílám svého posla, aby připravil přede mnou cestu. I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán, kterého hledáte, posel smlouvy, po němž toužíte. Opravdu přijde, praví Hospodin zástupů. Kdo však snese den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se on ukáže?*“ (Mal 3, 1-2a)

píseň 276

modlitba

čtení: list Judův

píseň 275

text kázání: Jan 5, 24-30

Bratři a sestry,

když si o adventu připomínáme druhý příchod Pána Ježíše Krista na konci věků, nemůžeme opomenout, že přijde nejen jako Zachránce spravedlivých, ale také jako Soudce. U toho proroka Malachiáše v úvodu jsme četli, že **vstoupí do svého chrámu Pán, kterého hledáte, posel smlouvy, po němž toužíte**. Toužíš po tom, aby už přišel Pán Ježíš? Toužíš po tom, aby už skončil tento svět, a s ním tvé starosti a radosti s tím spojené? Toužíš po tom, aby to, v čem žiješ, už nebylo? Aby to bylo už jiné? A toužíš skutečně po tom, aby už nastal Boží soud? A jsi na něj připraven? A jaké pocity v Tobě vyvolává slovo Boží soud? Když jsem si tyto otázky kladl sám sobě, tak jsem taky neměl zrovna moc dobré pocity. Malachiáš se dále ptá: „**Kdo však snese den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se On ukáže?**“

To slovo jistě nabourává naše jistoty, možná otrásá základem naší víry a přináší obavu. **Obstojím? Kdo obstojí, když tam ten neobstál, jak já obstojím?** Někomu se skutečně při těchto slovech může objevit pot na čele, nebo se mu mohou vybavit jeho staré hříchy, pochybnosti o tom, jestli mu bylo odpuštěno. Nicméně křesťané, kteří činí pokání ze svých hříchů, se přece nemusí bát! A to je osvobozující od strachu a pochybností. Už ta první slova Pána Ježíše, které jsme četli z Janova evangelia, rozptylují naše obavy: **Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života**. Ten, kdo si je vědom, že nedokáže sám sebe zachránit lepšími skutky, ten, kdo si je vědom, že není schopen zcela dodržet ustanovení zákona, ten, kdo si je vědom své vlastní bídy a svého hříchu, který pokorně před Bohem doznává a lituje ho, ten kdo ví, že jediné, co ho může zachránit je Kristova spravedlnost, tak pouze ten **má věčný život a nepodléhá soudu!** Tedy ten, kdo tomu věří. Kdo věří, že Kristus zemřel na kříži za všechny jeho hříchy. Kdo věří, že Kristova oběť na kříži byla naprosto dokonalá. Ten, kdo věří, že Kristova krev zcela smývá jeho vinu. To je ta radost evangelia!

A zní to jednoduše, stačí jen věřit. Nicméně, co není někdy jednoduché, je uhlídat naše srdce pro takovou víru. Víme, že nejsme dokonalí, že při nás je ještě mnoho slabostí, že je toho spoustu, co si chceme vzdorovitě dělat podle sebe. A že někdy každý z nás potřebuje slyšet to, co četli v listě Judově už první bratři: **Milovaní, velmi jsem si přál psát vám o našem společném spasení, ale teď pokládám za nutné napomenout vás, abyste zápasili o víru, jednou provždy odevzdanou Božímu lidu**. Co nám to slovo říká? Že pokud jsme v tomto těle, je potřeba o tu spasitelnou víru, která je tak vzácná, zápasit. Můžeme si představit souboj judistů na olympiádě, nebo třeba fotbalový zápas, nebo souboj Jákoba u potoku Jabok, kdy s ním zápasil Hospodinův posel. Některé zápasy jsou snadnější a jsme si jisti, že to zvládneme, někdy, když se nedaří a zdá se, že i prohráváme, pak naše víra ve vítězství kolísá. Skoro každý zápas může mít tedy různé fáze, jednou jsme neohrožení bojovníci, jindy bychom to nejradši už vzdali a podlehli. Jak to máš ty ve svém životním zápase víry? V jaké fázi tohoto zápasu se nyní nacházíš? A máš vůbec ještě víru? **Nejhorší je, bratři a sestry, odpadnout od živého Boha, ztratit víru, která má moc nás spasit**.

Když Pán Ježíš mluví o svém druhém příchodu, tak se ptá, **zda Syn člověka nalezne víru na zemi, až přijde**. A samozřejmě tím myslí tu víru spasitelnou. A naše srdce je často náchylné zaměnit tu ryzí spasitelnou víru za víru v sebe sama. A skutečně tomu tak je, že někdy když víme, že jsme udělali něco zlého, tak místo toho, abychom z toho činili hluboké pokání, tak máme snahu to vykompenzovat nějakým bohulibým skutkem. Aby přece to naše svědomí necítilo tak velkou vinu, ale **naopak** abychom ho uchlácholili, jak dobré věci jsme udělali. Není tohle někdy tvůj postoj, nepřemýšlíš tak někdy? Pokud by tě ale mělo takovéto jednání a postoj spasit, bylo by přece zbytečné, aby Ježíš trpěl na kříži. Byl bys spasitelem sám sobě. A přesto se nám asi všem někdy stává, že **milost Kristovu, již jsme spasení, zaměňujeme právě za tyhle váhy dobrých a špatných skutků**. Co pak člověka formuje? Jeho vlastní pýcha? Nebo strach, že když nevykonám dostatečně dost dobrých skutků, tak nebudu spasen? To pak není život v radosti, to je pak život z vlastních sil, který je naprosto vyčerpávající. Člověk usiluje o to být dobrý, ale shledává, že to nefunguje. Že jeho srdce zůstává neproměněné, a že je to hřích, kdo mu vládne, nikoliv Kristus. Tohle není víra ke spasení. A adventní výzva s

příchodem Božího soudu, by nás měla vést k takové revizi, jak na tom s tou spasitelnou vírou vlastně jsme.

To druhé nebezpečí v zápase o spasitelnou víru je špatné pochopení vzácné Boží milosti. Čteme v listě Judově: **Vloudili se totiž mezi vás někteří bezbožní lidé, zapsaní už dávno k odsouzení, kteří zaměňují milost našeho Boha v nezřízenost a zapírají jediného vládce a našeho Pána Ježíše Krista.** Křesťan, který začne přemýšlet, že si může dělat cokoli, vždyť přece Kristus za něj zemřel jednou provždy, je na nejlepší cestě k odsouzení! Pokud ale přijímáme milost Kristovu tou spasitelnou víru, vede nás to k proměně. Činíme vládcem svého života Pána Ježíše Krista, nevládne nám hřích, vládne nám Kristus. Prožíváme Boží blízkost, máme s Kristem vztah, nejsme plni hřichu, nýbrž se naplňujeme Duchem Božím a v Boží síle pak s radostí konáme skutky Boží. Naproti tomu, co jsme četli o těch **dávno zapsaných k odsouzení?** Že to jsou lidé bez-božní, tzn. lidé, kteří žijí bez Boha. Ti, kteří nemají s Ježíšem žádný vztah, ti, kteří se nemodlí, nebo přestali modlit. Protože bez modlitby nemůžete činit Pána Ježíše vládcem svého života. A kdo jej nečiní vládcem svého života, ten ho **zapírá jako jediného vládce.** Jestliže si i křesťan začne myslet, že v milosti Boží si může dělat cokoli, že může svévolně hřešit a žít v hřichu, kdo mu pak vládne? Kristus, on sám, anebo hřích? A je takový křesťan pak ještě vůbec křesťanem? Je člověk, který se nemodlí a nežije s Bohem spasený? A jaké je svědectví našeho života? O čem svědčí tvůj život? Je v něm zřejmé, že tvým Pánem je Kristus?

Uprostřed adventního očekávání zpytujeme své svědomí a zkoumejme svou víru, zda-li je ta víra spasitelná. Neberme na lehkou váhu Boží slovo, které mluví o soudu Božím. Pán Ježíš říká: **Přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení.** Možná si teď řekneš, jak to tedy vlastně je? Napřed je řečeno, že stačí, kdo věří, ten bude zachráněn a nepodléhá soudu, a teď je tu řečeno, že to bude podle toho, jestli člověk činil dobré nebo zlé? Ono se to nevylučuje. Pokud totiž máš spasitelnou víru, tvé zlé skutky jsou zapomenuty a ovocem takové víry je pak činění dobrého. Pokud ale nemáš spasitelnou víru, nemohou tvé zlé skutky být přikryty milostí Kristovou a mnohým ovocem jsou další věci zlé. A samozřejmě, teď se mohou ozvat ti, kteří říkají, v Boha nevěřím, ale žiji slušněji, než mnozí křesťané. Pokud tomu tak je, je to zahanbující nám křesťanům, nicméně znám lidi, kteří v Boha nevěří a jsou „slušní“, přesto mnohé jejich ovoce je trpké a zlé a jde proti Bohu. A ten, kdo se vzpírá Bohu, jak může jim být zachráněn?

Chci vás na závěr, bratři a sestry, povzbudit, abyste bojovali o tu spasitelnou víru. Abyste nebyli jako **andělé, kteří si nezachovali své vznešené postavení, ale opustili určené místo.** Zachovejte si víru, že jste omilostněné děti Boží a neopouštějte místo, které vám vydobyl Kristus. **Neoddávejte se taky smilstvu, nepropadejte zvrhlostem, jako Sodoma a Gomora,** vždyť hoří dodnes věčným ohněm, jak čteme v listě Judově. Tato hrozba věčného ohně platí všem, kdo takto jednají a neodvrátí se od takových hanebností. Mějme to na paměti. **Nebud'te ani těmi, kteří neuznávají autority, nevzpouzejte se a neodporujte Božímu vedení, a nežijte si podle svých vášní,** to všechno jsou projevy vzpoury vůči Bohu a pokud tomu tak je, číňte z toho pokání a obraťte se! A pokud u sebe pozoruješ některé jiné znaky, které jsou zapsány v listě Judově, čiň rovněž pokání. **Jsi-li pastýř, který pase sám sebe,** tedy člověk sobecký jen na sebe myslící, **jsi jako mrak bez deště hnaný větrem, jsi jako strom bez ovoce, dvakrát mrtvý a vykořeněný.** A co s takovým stromem? K čemu se hodí, nežli ke spálení? Takové nijaké ovoce svědčí o podivné víře, ne o té spasitelné. **Nebud'te také původci roztržek, nejednejte tak, aby vás ovládali vaše pudy, ale mějte Ducha Božího.** Vezměme vážně naléhavé slovo k životu v pokání, vždyť o tom adventním očekávání prorokoval už **Henoch, sedmý od Adama: Hle, přichází Pán s desetitisíci svých svatých, aby vykonal soud nade všemi a usvědčil všechny bezbožné z jejich skutků.** Je zde řeč o bezbožných? A co ti, co jsou zbožní? Mějme na paměti, že **se všichni musíme ukázat před soudnou stolicí Kristovou.** Ten den je ustanoven, že jednou přijde a my nevíme dne, ani hodiny, bděme pro to, a buďme připraveni. A věrme, že nejsme ospravedlnění ze skutků zákona, ale z víry v Pána Ježíše Krista. On je Soudce, ale také Zachránce. Amen. Píseň 690 modlitby 693

slovo poslání: Kdybychom soudili sami sebe, nebyli bychom souzeni. Když nás však soudí Pán, je to k naší nápravě, abychom nebyli odsouzeni spolu se světem. (1. Korintským 11, 31-32)

požehnání: Tomu pak, který má moc uchránit vás před pádem a postavit neposkvrněné a v radosti před tvář své slávy, jedinému Bohu, který nás spasil skrze Ježíše Krista, našeho Pána, buď sláva, velebnost, vláda i moc přede vším časem i nyní i po všechny věky. Amen. Píseň 360

